

Arrest

nr. 270 980 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 3 april 2018, dient op 4 april 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 9 oktober 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker wordt gehoord op 22 november 2018. Op 27 februari 2019 verklaart de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek niet-ontvankelijk omdat verzoeker reeds op 4 maart 2016 door de Duitse autoriteiten de vluchtelingenstatus werd toegekend. Verzoeker dient geen beroep in tegen die beslissing.

1.3. Na een verblijf van enkele maanden in een gevangenis in Duitsland, keert verzoeker terug naar België, waar hij op 10 december 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming indient. Op 25 november 2021 verklaart de commissaris-generaal het tweede beschermingsverzoek niet ontvankelijk (volgend verzoek). Die beslissing wordt op 25 november 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en Koerd te zijn. U verklaart op 1 januari 2000 te zijn geboren in Al Amsia in de regio van Afrin in de provincie Aleppo, waar u woonde tot u Syrië in juli 2013 verliet en naar uw oom in de stad Izmir in Turkije trok. Midden 2015 trok u van Turkije naar Griekenland om via Macedonië, Servië en Oostenrijk naar Duitsland te reizen. U kwam in februari 2016 in Duitsland aan en diende er op 11 februari 2016 een verzoek in tot internationale bescherming. Op 4 maart 2016 werd u daar de vluchtelingenstatus toegekend. U heeft doorheen uw asielpcedure en daarna op verschillende adressen gewoond in en rond de stad München. Bij afloop van de procedure werd u gehuisvest in Füssen waar ook andere niet-begeleide minderjarige vluchtelingen werden opgevangen. Toen u 18 jaar werd, werd u overgeplaatst naar een ander onderkomen. U ontving maandelijks leefgeld op uw rekening. U verbleef daar ongeveer vier maanden alvorens u besloot om door te reizen naar België.

U geeft aan dat u in Duitsland in slechte milieus verkeerde en er verslaafd raakte aan drugs en alcohol. Daardoor kreeg u gedragsproblemen en moest u uiteindelijk vier maal voor de rechtbank verschijnen. U werd éénmaal twee weken in een jeugdgevangenis opgesloten, en werd in een tweede uitspraak veroordeeld tot een geldboete van 400 euro. U kreeg ook drie jaar voorwaardelijk voor het spuiten van graffiti. In een vierde zaak werd nog geen vonnis uitgesproken. U bent België een eerste keer binnen gekomen op 3 april 2018 en diende een dag later een verzoek tot internationale bescherming in. U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek. U verklaarde dat uw Duitse reispas en verblijfskaart bij uw oom in Duitsland zijn.

Op 27 februari 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) uw verzoek niet-ontvankelijk aangezien u de vluchtelingenstatus verkreeg in Duitsland en u geen elementen had aangehaald waaruit bleek dat u Duitsland verlaten had omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U ging tegen deze beslissing niet in beroep.

Op 10 december 2020 dient u een tweede en huidig verzoek om internationale bescherming in België in.

U stelt dat u naar Duitsland bent terug gekeerd en daar in de gevangenis heeft gezeten. U legt ter ondersteuning van uw tweede verzoek een "duldung" (opgeschorte verwijderings-/uitzettingsmaatregel) afgegeven op 20 september 2020 op naam van HAJ KANJO, Zeyad neer en stelt dat geen recht meer heeft om in Duitsland te zijn, hulp te krijgen september en te werken. U verbleef in Duitsland bij uw oom maar kan daar niet voor altijd blijven. U stelt niet naar Duitsland te kunnen terugkeren omdat u daar geen toekomst heeft, u daar niet kan werken en er geen appartement kan huren.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid omdat u reeds over de vluchtelingenstatus in Duitsland beschikte en niet aannemelijk maakte dat u, bij terugkeer naar Duitsland een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 zou lopen. U hebt hiertegen geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en bracht in het kader van uw huidige verzoek geen elementen aan die de voorgaande beoordeling in een ander daglicht kunnen stellen.

Wat betreft uw bewering niet langer in Duitsland te kunnen blijven dient vooreerst te worden vastgesteld dat uit de informatie vervat in uw administratief dossier (informatie Duitse asielinstanties van 3/2/2021 en 4/6/2021) blijkt dat de persoon die zich in Duitsland en België heeft geïdentificeerd en geregistreerd als H.K.Z. geboren op 1 januari 2000 te Efrin (=Afrin) nog steeds geniet van de internationale beschermingsstatus (status van vluchteling) die hem door de Duitse autoriteiten werd toegekend op 18 februari 2016. Naar aanleiding van de vraag om inlichtingen naar de geldigheid van de status en de afgifte van een duldung aan voornoemde persoon die in het kader van uw tweede verzoek werd gesteld en waarin de status werd bevestigd, merkten de Duitse instanties evenwel op dat het Eurodac resultaat en de verklaring betreffende vragen om inlichtingen (consent form) die bij de vraag om inlichtingen werden gevoegd niet H.K.Z. geboren op 1 januari 2000 te Efrin (=Afrin) zouden betreffen. In dit verband kan worden opgemerkt dat uit een vergelijking van de door u gebruikte handtekening in het kader van uw eerste verzoek in België met de handtekening die u gebruikte in het kader van uw tweede verzoek in België - en dus ook de door u geplaatste handtekeningen op uw consent forms in beide verzoeken -, blijkt dat deze inderdaad niet overeenstemmen. Een enkel stuk uit uw tweede verzoek, meer bepaald de aan u op 10/12/2020 afgegeven bijlage 26 quinquies, tekende u echter wel met een handtekening vergelijkbaar met de handtekening die u gebruikte in uw eerste verzoek. Ook de door u opgegeven identiteitsgegevens (naam, geboortedatum en -plaats, nationaliteit), de van u genomen foto's en uw opeenvolgende verklaringen over uw vertrek uit Syrië, uw reis via Turkije naar Duitsland en de status die u in Duitsland verkreeg (zie onder meer verklaring DVZ van 07/08/2018, vragen 1 - 10, 22 en 37; persoonlijk onderhoud CGVS 22/11/2018, p. 3, 4 en 5; verklaring volgend verzoek 10/12/2020, vragenlijst Bundesamt van 11/02/2016, p. 2) zijn in uw verzoeken ingediend in Duitsland en in België gelijklopend en hebben duidelijk betrekking op een en dezelfde persoon. De door de Duitse asielinstanties verstreekte informatie over de geldigheid van de status van H.K.Z. betreft dus wel degelijk u. Volgens deze informatie werd uw status van vluchteling nooit ingetrokken en het is dan ook onduidelijk waarom u gezien uw nog geldige vluchtelingenstatus in Duitsland in het bezit zou zijn van een duldung. Inzake de 'duldung' die u zou hebben gekregen en voorlegt, moet overigens opgemerkt worden dat deze vragen oproept. Zo is er geen handtekening van de 'eigenaar van het document' op de daartoe voorziene plaats gezet. De invulling van pagina twee is telkens een rij te hoog getypt en komt bovendien bovenop het voorgedrukte gedeelte. Het vakje voor gegevens over het geslacht en lichaamsgrootte werd blanco gelaten. Aan dit document kan derhalve geen doorslaggevende bewijskracht gegeven worden. U legt geen andere stukken neer en ook in uw voorgaande aanvraag heeft u nagelaten uw verklaringen met stukken te staven. Zodoende wordt geoordeeld dat u geen elementen naar voren heeft gebracht waaruit blijkt dat u zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement, die u in Duitsland werd toegekend. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Uw bewering dat u in Duitsland geen toekomst heeft, er niet kan werken of er geen appartement kan huren ingevolge de duldung die u er verkreeg is gezien de reeds gedane vaststellingen inzake de door u neergelegde duldung niet ernstig .

Uw herhaling van uw vrees tot rekrutering in Syrië is niet dienstig vermits uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst reeds in Duitsland werd beoordeeld. Dergelijk element is niet van aard om aan te tonen dat artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet in uw hoofde onterecht werd toegepast.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat, Duitsland, waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn land van nationaliteit, in casu Syrië, het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt dat hij de nodige inspanningen heeft geleverd om bijkomende stukken te bekomen teneinde zijn asielrelaas te staven en zijn risicoprofiel aan te tonen, waardoor de kans aanzienlijk groter is dat hij erkend moet worden als vluchteling. Volgens hem werd de authenticiteit van de documenten door de commissaris-generaal onterecht in twijfel getrokken, werden de documenten niet op een correcte wijze op authenticiteit gecontroleerd en werd er geen rekening gehouden met de zwakke positie van de asielzoeker. Er is volgens hem geen reden om te twijfelen aan de echtheid van het document waaruit blijkt dat hij de gevangenis in Keulen had verlaten. Hij mocht niet in Duitsland werken en had er geen recht op een sociale uitkering, waardoor hij zich genoodzaakt zag Duitsland te verlaten. Hij verwijt de commissaris-generaal te concluderen dat hij nog steeds over een statuut beschikt, zonder enige duiding te geven waarom hij een “*duldung*” zou hebben gekregen. Uit de contacten met de Duitse autoriteiten blijkt volgens hem evenmin wat hiervoor de reden is. Hij stelt vast dat er geen voldoende pertinente informatie voorhanden is om op nuttige wijze het verzoek tot internationale bescherming te evalueren. Verwijzend naar een AIDA rapport van 2019, kaart hij de erbarmelijke levensomstandigheden, waarin hij in Duitsland is terechtgekomen, aan. Hij wijst tenslotte nog op de problematiek met betrekking tot toegang tot de arbeidsmarkt in Duitsland.

2.2. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken gevoegd.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Juridisch kader voor de beoordeling van de nieuwe elementen

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*”, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In de praktische gids van EASO met betrekking tot volgende verzoeken nadat een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleent, wordt uiteengezet dat de beoordeling van het nieuwe verzoek zal worden toegespitst op de vraag of de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is voor het volgende verzoek. De nieuwe elementen moeten verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend. Als voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen wordt aangehaald dat de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, of de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die te wijten zijn aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigden van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling. (EASO, “*Practical Guide on Subsequent Applications*”, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39)

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen,

dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht en beschikt het CGVS evenmin over dergelijke elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.5.1. De commissaris-generaal verklaart het eerste beschermingsverzoek op 27 februari 2019 niet ontvankelijk omdat verzoeker reeds op 4 maart 2016 de vluchtelingenstatus werd toegekend door de Duitse autoriteiten. De commissaris-generaal oordeelt dat de redenen voor zijn vertrek uit Duitsland, zijnde het gegeven dat hij in het foute milieu is terechtgekomen en reeds verschillende malen veroordeeld werd, niet ressorteren onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag en er niets op wijst dat verzoekers status van persoon die internationale bescherming geniet niet meer geldig is. Verzoeker dient geen beroep in tegen voormelde beslissing.

2.5.2. In het kader van zijn tweede beschermingsverzoek verklaart verzoeker naar Duistland te zijn vertrokken nadat hij een negatieve beslissing kreeg in België. Hij verbleef er zowel bij zijn oom langs moeders kant als in de gevangenis. Hij legt uit dat hij niet kan terugkeren naar Duitsland omdat hij er geen enkel recht meer heeft. Ter staving van zijn relaas legt hij een *“Duldung”* voor (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, 1 Duldung). Hij legt uit dat hij dit document twee maanden geleden had ontvangen van de Dienst Vreemdelingenzaken te Keulen omdat hij in de gevangenis zat. (AD CGVS, 7 deel DVZ, verklaring volgend verzoek d.d. 10.12.2020, punten 15, 16 en 18).

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat naar aanleiding van de door verzoeker neergelegde *“duldung”* aan de Duitse instanties gevraagd werd of verzoeker nog over de vluchtelingenstatus beschikt (AD CGSV, landeninformatie, blauwe map, deel 6, *“aanvraag derde landen d.d. 04/03/2021”*). Op 3 februari 2021 lieten de Duitse instanties weten dat verzoeker, gekend onder alias K.Z., geboren op 01/01/1990 te Afrin, met de Syrische nationaliteit, de vluchtelingenstatus werd toegekend bij beslissing van 4 maart 2016. Op 4 juni 2021 lieten de Duitse autoriteiten weten dat de vluchtelingenstatus niet ingetrokken werd (*“has not been revoked”*) en dat het onduidelijk is waarom verzoeker een *“duldung”* heeft gekregen nu hij onder internationale bescherming staat (AD CGVS, landeninformatie, deel 6, antwoord Duitsland, d.d. 4/6/2021).

Naar aanleiding van de door verzoeker neergelegde *“duldung”* en de informatie verkregen van de Duitse autoriteiten kwam de commissaris-generaal op goede gronden tot de volgende vaststellingen: *“De door de Duitse asielinstanties verstrekke informatie over de geldigheid van de status van H.K.Z. betreft dus wel degelijk u. Volgens deze informatie werd uw status van vluchteling nooit ingetrokken en het is dan ook onduidelijk waarom u gezien uw nog geldige vluchtelingenstatus in Duitsland in het bezit zou zijn van een duldung. Inzake de ‘duldung’ die u zou hebben gekregen en voorlegt, moet overigens opgemerkt worden dat deze vragen oproept. Zo is er geen handtekening van de ‘eigenaar van het document’ op de daartoe voorziene plaats gezet. De invulling van pagina twee is telkens een rij te hoog getypt en komt bovendien bovenop het voorgedrukte gedeelte. Het vakje voor gegevens over het geslacht en lichaamsgrootte werd blanco gelaten. Aan dit document kan derhalve geen doorslaggevende bewijskracht gegeven worden. U legt geen andere stukken neer en ook in uw voorgaande aanvraag heeft u nagelaten uw verklaringen met stukken te staven. Zodoende wordt geoordeeld dat u geen elementen naar voren heeft gebracht waaruit blijkt dat u zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement, die u in*

Duitsland werd toegekend. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Uw bewering dat u in Duitsland geen toekomst heeft, er niet kan werken of er geen appartement kan huren ingevolge deuldung die u er verkreeg is gezien de reeds gedane vaststellingen inzake de door u neergelegde duldung niet ernstig."

Waar verzoeker meent dat de authenticiteit van het document door de commissaris-generaal onterecht in twijfel werd getrokken, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. Vervolgens merkt de Raad op dat verzoeker niet betwist dat de Duitse asielinstanties hebben bevestigd dat de status van vluchteling nooit werd ingetrokken en het onduidelijk is waarom hij in bezit zou zijn van een "duldung" gelet op zijn internationale beschermingsstatus. Tenslotte wijst de Raad erop dat verzoeker doorheen zijn betoog nalaat de specifieke motieven omtrent de bewijswaarde van het desbetreffende document, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, te weerleggen. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat er geen handtekening werd geplaatst op het document op de daartoe voorziene plaats, dat de invulling van pagina twee bovenop het voorgedrukte gedeelte komt en aldus niet correct werd aangebracht en dat de gegevens omtrent het geslacht en lichaamsgrootte blanco werd gelaten. De Raad benadrukt dat het document niet afzonderlijk kan worden beschouwd maar bekeken moet worden in het geheel van alle omstandigheden zoals die *in casu* voorliggen. Hierbij kan de Raad er niet aan voorbijgaan dat de Duitse autoriteiten hebben bevestigd dat verzoekers vluchtelingenstatus niet werd ingetrokken. Samen met de opmerkelijke vaststellingen betreffende het document op zich zoals *supra* weergegeven en in het licht van de informatie bekomen van de Duitse autoriteiten concludeert de Raad dat er geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat verzoeker in Duitsland zijn rechten die verbonden zijn met zijn status van internationaal beschermde niet (meer) kan laten gelden. In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan de bewering dat er geen reden is om te twijfelen aan de echtheid van het document waardoor hij de bevindingen van de commissaris-generaal niet kan doen ombuigen. Door uiteen te zetten dat hij in Duitsland niet mocht werken en hij er geen recht had op een sociale uitkering komt hij niet verder dan een loutere herhaling van datgene wat hij reeds heeft uiteengezet en werpt hij aldus geen ander licht op de beoordeling van zijn verzoek. Waar hij louter volhardt in zijn eerdere gezegden, dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker met deze loutere volharding in zijn eerder afgelegde verklaringen geenszins afbreuk doet aan daaromtrent gedane vaststellingen zoals *supra* geciteerd.

De Raad herhaalt dat verzoeker aldus in Duitsland reeds internationale bescherming heeft gekregen en dat er op grond van de stukken uit het administratief dossier geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoeker de aan die status verbonden rechten niet langer zou kunnen doen gelden in Duitsland. In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de

werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

In het verzoekschrift zet verzoeker uiteen dat er in Duitsland allerhande belemmeringen zijn met betrekking tot huisvesting, voeding, scholing en medische zorg en citeert vervolgens uit het AIDA rapport van maart 2019.

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de

verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter “ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.” Daarbij moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Duitsland sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

In de in het verzoekschrift weergegeven citaten uit het AIDA rapport van 2019 leest de Raad dat de opvang voor niet-begeleide minderjarigen – verzoeker is trouwens meerderjarig – in Duitsland de laatste jaren verbeterd is, maar dat de kwaliteit en ondersteunende maatregelen voor niet-begeleide minderjarigen nog niet overal in Duitsland op hetzelfde niveau staat. Verder wordt erop gewezen dat het vaak moeilijk is voor begunstigden van internationale bescherming om huisvesting te vinden nadat hen de status werd toegekend, waardoor vele begunstigden in collectieve opvangcentra blijven voor langere periodes, wat een probleem kan vormen voor de gemeenten omdat het niet duidelijk is op basis waarvan zij in die centra verblijven en welke instelling de kosten moet dekken. Tenslotte leest de Raad dat begunstigden van internationale bescherming ongelimiteerde toegang hebben tot de arbeidsmarkt, met inbegrip van zelfstandigen, onder dezelfde voorwaarden als Duitse staatsburgers en zij recht hebben op alle ondersteunende maatregelen aangeboden door het uitzendbureau. De erkenning van professionele kwalificaties is vaak beschreven als een grote praktische hindernis voor de toegang tot de arbeidsmarkt, wat niet alleen vluchtelingen, maar ook andere migranten treft. Hierdoor heeft de Duitse overheid een informatieportaal gecreëerd waarbij advies wordt voorzien omtrent de noodzakelijke procedures. Omdat statistieken geen onderscheid maken tussen de verblijfsstatussen van de desbetreffende personen, is het niet duidelijk hoeveel begunstigden van internationale bescherming reeds succesvol geïntegreerd zijn in de arbeidsmarkt, maar het wel onder meer blijkt dat 50% van asielzoekers die tussen 2013 en 2016 in Duitsland zijn aangekomen, tewerkstelling had gevonden binnen de vijf jaar na aankomst.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit voorgaande informatie aldus dat begunstigden van internationale bescherming wel degelijk toegang hebben tot de arbeidsmarkt. Daarnaast kan uit het AIDA rapport waaruit verzoeker citeert, geenszins worden afgeleid dat elke begunstigde van internationale bescherming op systematische wijze iedere toegang tot huisvesting zou worden onzegd. De Raad kan aldus uit de door verzoeker aangehaalde landeninformatie niet afleiden dat de algemene situatie in Duitsland zou worden gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet, zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin hij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een precarie situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Duitsland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van

zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Duitsland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Duitsland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Door louter te verwijzen naar een algemene situatie in Duitsland, die hij louter beschouwt als erbarmelijk zonder dit aan te tonen, stelt de Raad vast dat verzoeker niet *in concreto* aantoonde dat buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om en omwille van zijn bijzondere kwetsbaarheid, zich een situatie zal voordoen van zeer verregaande materiële deprivatie. Evenmin kan worden vastgesteld dat hij in Duitsland zal terechtkomen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Gelet op voorgaande meent de Raad dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is geworden voor het volgende verzoek (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39) en hij aldus geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij bij terugkeer naar Duitsland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

5.3. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

5.4. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

5.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO